

ZEVEN EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Waarin we oorlogsgeruchten hooren

Drie dagen waren noodig geweest, om de lijken der Franschen uit de stad te voeren ; drie dagen achtereen rolden wagens met hunne akelige vracht door Brugge's straten.

— Dat hadden de heeren Franschen niet gedacht, toen ze zoo vol wraakplannen onze poorten binnentrokken, zei Breydel's knecht, terwijl hij een der laatste karren krakend en schokkend voorbij de woning zijns meesters zag rijden.

De jonkman droeg een verband om zijn hoofd. De wonde, door den steen van Hein, den strandlooper, verwekt, was gelukkig niet doodelijk geweest. Flip had twee dagen moeten rusten en nu nog gevoelde hij iets dofs in zijn hoofd.

— Houd u kalm, vriend ! riep Arnold hem aan. Blijf liever nog eene week in huis.

— Eene week ? herhaalde de andere lachend. Neen, dan zou de rosse spion te veel eer van zijn werk halen. 'k Heb nu lang genoeg den luiaard uitgehangen. Mijn bol is niet van glas, hij kan tegen een stootje. Hein's roode kop zal het kwader te verduren hebben, als hij eens tusschen mijne handen zit, geloof het vrij, kameraad. 't Is nu geen tijd, om stil te zijn. Willem van Gulik komt heden naar Brugge en hij heeft dappere mannen noodig om de Franschen uit geheel ons land weg te borstelen. En dan zou ik als een oud-versleten, tandenloos wijveke met de armen over elkander thuis blijven ? Eisch liever van mij Leliaart te worden.

— Een mensch kan niet altijd doen, wat hij wil, hernam Breydel's neef.

— Alloh, alloh, haal eene berrie en draag mij naar 't ziekenhuis ! Och, 't ventje is toch zoo ernstig krank ! Laat een wagen vol kruiden

brengen en trommel al de pillendraaiers van onze goede stede bijeen. Flipke, och arme, heeft een gaatje in zijn kopje en daarlangs zou zijn leven kunnen ontsnappen, gekte de zonderlinge beenhouwersgast.

— Ge draaft weer door ! zei zijn makker.

— Neen, Arnold, ik spreek ernstig. Ik mag niet thuis blijven. Meester Breydel en meester De Coninc zeggen, dat Vlaanderens heil nu op 't spel staat. Te Veurne, te Cassel, te Kortrijk, te Oudenaarde, te Gent vooral krioelt het nog van Leliaarts. Zij verwachten met ongeduld een Fransch leger, dat koning Filips en diens huisplaag zeker zenden zullen. De Vlamingen, de burgers en boeren, staan alleen. Ze moeten strijden tegen de grooten, de ridders, de edelen, tegen geoeffende soldeniers. Verliezen wij, dan is alles verloren. Dan zullen onze steden en dorpen, onze velden en duinen weerklinken van het gejammer der weduwen en weezen. Hoort ge, Arnold, dat ik ernstig spreek... En zou ik, een kloeke jonkman, met vuisten aan 't lijf, dan achterblijven omdat mijn hoofd eene schier genezen wonde draagt ? Zou dat niet verschrikkelijk laf wezen ? Vandaag nog neem ik dienst onder het vaandel van Willem van Gulik.

— Goede vriend, wie zou u van lafheid durven verdenken ? hernam Aleida's verloofde. Ook ik schaar me bij 't leger der Klauwaarts. Maar juist opdat ge zoudt kunnen medetrekken, moest ge u nu nog wat bedaard houden.

— Wel bedankt voor uwe bezorgdheid ! Ge meent het zoo wel. Maar nu basta ! 'k Ben genezen. En morgen, neen, heden nog, word ik krijgsman.

Flip had den toestand juist afgeschilderd. 't Gevaar was dreigend. En de oversten der Klauwaarts begrepen het. Daarom wilden ze de Franschen vóór zijn. Brugge was van vreemdelingen gezuiverd ; maar deze handhaafden zich in andere steden, in sloten en burchten. Uit gansch Vlaanderen moesten de vijanden verjaagd worden. En dan met moed en vertrouwen het groote leger van Filips den Schoone afgewacht !

Willem van Gulik, de kleinzoon van graaf Gwyde, was in de Vier-Ambachten teruggekeerd met een aantal Duitsche heeren. Eenige Zeeuwsche edelen, waaronder de dappere Jan van Renesse, boden eveneens hunne diensten aan. Willem van Gulik maakte zich gereed weer naar Brugge te gaan.

Toen Gwyde van Dampierre uit Rupelmonde naar Aardenburg trok, om vrede te vragen, had hij zijn degen den heer van Moerzeke in bewaring gegeven.

Willem van Gulik vernam zulks en vóór hij naar Brugge reisde, bood

hij zich bij den heer van Moerzeke aan. Deze ontving den dapperen veldheer met groote eere.

— Gij bezit den degen van mijn doorluchtigen grootvader, graaf Gwyde van Dampierre? vroeg de bezoeker.

De edelman antwoordde bevestigend en geleidde zijn hoogen gast naar de wapenzaal, alwaar de degen op eene eereplaats hing.

Willem van Gulik gespte dezen aan.

— Met uw verlof edele heer... ik zie mij verplicht u dat wapen terug te vragen. 't Werd mij door onzen graaf toevertrouwd, sprak de heer van Moerzeke ongerust.

— Mijn grootvader zucht onrechtvaardig in de gevangenis. Om hem te bevrijden, om zijn volk te verlossen van 't vreemde juk, heb ik mijne studieboeken verlaten, mijn geestelijk kled voor dit harnas verwisseld. Het slagveld is nu mijne school en dezen degen mijn staf. Ik neem alle verantwoordelijkheid op mij; de graaf van Vlaanderen zal mijne daad goedkeuren. Waar ik tijdelijk zijne plaats vervul, mag ik ook zijn wapen dragen.

En Willem van Gulik bleef den degen voeren tot Vlaanderen vrij was.

Weer tooide Brugge met bloemen en groen: weer bedekten fraaie tapijten en kunstige weefsels de gevels van openbare gebouwen en voorname burgerswoningen; weer wapperden vaandels en banieren. Maar nu juichte het volk, nu was de geestdrift algemeen. En door de straten, welke eenige dagen geleden weerklonken van gejammer, gehuil, getier, donderden de machtige stemmen der klauwaarts: Heil Willem van Gulik, heil onzen verlosser!

's Graven kleinzoon hield zijne intrede binnen de fiere stede en de burgers ontvingen hem met liefde. Doch 't was nu geen tijd om te feesten. Onmiddellijk werden krijgsplannen ontworpen.

Weldra kwam een andere, dappere overste, Guido van Namen, 's graven zoon, en ook hij werd met gejubbel begroet.

Snel werd Vlaanderen van de vreemdelingen bevrijd. Langs Ghistel, Nieuwpoort en Hondschote trok Willem van Gulik met zijne mannen naar St. Winoksbergen. Overal volgden burgers en boeren 't vaandel der Klauwaarts. De Leliaarts sloegen verschrikt op de vlucht. De Fransche bevelhebber van Winoksbergen vlood met zijn leger reeds vóór de komst der Vlamingen. De bewoners van Kassel liepen juichend 's graven kleinzoon tegemoet; het kasteel dezer stad kon echter niet veroverd worden. Wel viel na eene belegering van drie weken het slot Wynendale, de Fransche bezetting gaf zich over. Guido van Namen zuiverde Iperen en Kortrijk van vijanden. Het kasteel van Kortrijk bleef in Frankrijks macht.

Eveneens in Gent hielden de Leliaarts stand, ofschoon er eene dappere Klauwaartspartij was, onder aanvoering van den heldhaftigen Borluut.

Hoop vervulde 't hart der vaderlanders. Maar de beslissende slag moest nog komen. Al deze krijgsverrichtingen waren slechts een voorspel.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN